

”Spis nu kagen!” tigger prinsessen med en lidt klynkende stemme. Hendes smil er så stort, at det føles uvirkeligt. Som om prinsessens ansigt ikke sidder rigtigt fast på hendes kranie, men er en maske, der er trukket ud over hendes knogler. Alice kan ikke helt bedømme, om smilet skal være truende eller opmuntrende, men det giver hende i hvert fald ikke lyst til at spise kagen. Hun nægter at tage så meget som et enkelt lille nip.

Den gigantiske kage tårner sig op foran Alice, og hun ser op på den. Toppen er udsmykket med flødeskum og kirsebær. Det er en smuk kage. Overdådig, men ligesom resten af slottet er den næsten for pæn. Alt for meget.

Alice vender ansigtet væk i afsky. Hun sidder på trappen op til verandaen på Ivans hus, som står på et alt for langt spisebord i en spisesal med alt for højt til loftet. Prinsessen sidder ved den anden ende af bordet og stirrer på Alice med sine små, glasagtige øjne.

Der er nu gået tre lange døgn, siden Alice ankom til slottet. Eller hun tror i hvert fald, at der er tale om tre døgn. Det er svært at sige, når man befinder sig i et land, hvor solen aldrig går ned, men i stedet hænger i et bur i en lang kæde lige over slottets øverste tårn.

Det eneste, hun ved, er, at hun er blevet tilbudt morgenmad, middagsmad og aftensmad tre gange. Alt sammen i form af kager selvfølgelig. Men i trods har hun forsøgt at lade være med at spise noget af det. I smug har hun dog tiltuset sig lidt krummer hist og her, men uden at prinsessen har opdaget det. Noget må hun jo have at spise.

Hun har prøvet at sove, men det er ikke gået så godt. Hun kan ikke stoppe med at tænke på Lasse. Prinsessen vil sende ham til Jernbjerget, så han kan blive lavet om til et uhyre. Det værst tænkelige monster, siger hun og smiler sit skrækkelige smil. Det må ikke ske. Alice må gøre noget, hun ved bare ikke hvad.

Man skulle tro, at det ville være det letteste i verden at flygte, når nu Alice er så lille. Som en mus ud under døren. Men så let er det ikke.

For prinsessen har to gigantiske hundelignende væsner, der står vagt på hver side af Alice. Og prinsessen demonstrerer efter hvert måltid, hvor glubske og effektive de to bæster er, ved at slippe en lille flok mus fri. De når ikke langt, før de bliver opsnappet af bæsternes gab og lagt for prinsessens fødder gennemblødt af savl og blod.

Så smiler prinsessen sit mærkelige vrængende smil og klapper dem på deres deforme hoveder og snakker pattedarnssprog til dem: ”Så fiiin du er! Tak for gaven, Gravl.

Tak for gaven, Brod!” Og så griner hun en latter, der lyder som et pibedyr, der får tæsk af en mester i kung-fu. Gravl og Brod har konstant deres døde højøjne vendt mod Alice, og deres snuder sitrer altid let, som for at lade hende vide, at de kender hendes lugt.

Alice ville aldrig kunne slippe væk i live. Desuden holder prinsessen Lasse fanget, og Alice nægter at efterlade sin lillebror endnu en gang.

”Kom nu!” sukker prinsessen opgivende. ”Du skal spise, min lille dukke!”

Det tilfredsstillende Alice en hel del at se prinsessen trygle.

Gravl og Brod knurrer som en hær af tanks på vej mod en uskyldig lille by for at tilintetgøre den.

”Jeg vil kun spise kagen, hvis du lover ikke at sende Lasse til Jernbjerget,” siger Alice. Hendes stemme er tør og hæs. Hun har ikke mange kræfter efter flere dage i fangenskab, og det er det første, hun har sagt i lang tid.

Prinsessens ansigt krøller sig sammen som et stykke papir, der går i flammer. Hun er tavs, og den eneste lyd kommer fra hendes to vagter. Men så smelter det vrede ansigt sammen til noget, der ligner et smil.

”Jamen okay så,” siger prinsessen med en overbærende hvisken. Hun lægger hovedet på skrå, og hendes blik borer sig gennem Alice. ”Hvis det lille utøj er så vigtigt for dig, så lad gå. Jeg sender ham ikke til Jernbjerget med det samme ...”

Alice kan mærke håbet folde sig ud som en blomst i hendes bryst.

”Men så skal du også spise!” siger prinsessen. Stemmen

bliver igen bedende, og prinsessen laver en trutmund og store dådyrøjne. Det ser uhyggeligt ud.

Alice rækker hånden ud og brækker et stykke af kagen af. Langsomt fører hun det op til munden. Kagen er tør og så sød, at det skærer i tænderne. Men Alice er sulten. Meget sulten. Hun kommer til at lave et lille brummende suk af nydelse, der får prinsessen til at juble.

”Det var gooooodt! Dygtig!” synger prinsessen og klapper i sine små hænder. Hun slår en hvinende latter op.

Gravl og Brod holder op med at brumme og lader deres lange, blå tunger falde ud af deres gab. Deres ånde rammer Alice som en varm vind fra en losseplads, og hun mister den lille smule appetit, som den første kagekrumme kom med.

Men hun spiser! Hun spiser for at redde Lasse. Det er det eneste, hun kan gøre.

”Du er en heldig lille en,” siger prinsessen med sin venligste lillepigestemme.

Alice kan ikke helt lure, hvor gammel prinsessen egentlig er.

”Jeg kan jo ikke tåle kagerne. Jeg springer i luften!” Prinsessen griner, så det hviner i Alices ører. ”PUFF!”

Alice krymper sig. Prinsessens humør svinger som en vejrhane i en orkan. Hun er eksploderet af vrede flere gange siden Alices ankomst. De mindste ting kan få hende til at skribe, græde eller vræle af grin.

På sin anden dag i fangenskab var Alice blevet inde i huset, og hun nægtede at komme ud. Det gjorde prinsessen rasende. Først tiggede og bad hun Alice om at komme ud.

Så begyndte hun at tudbrøle, og så skiftede hendes humør igen, og hun råbte og truede Alice på livet. For at gå med til at komme ud af huset aftalte Alice med prinsessen, at Lasse ikke skulle sendes til Jernbjerget alligevel. Det lovede prinsessen, men løftet holdt kun den ene dag. Hun skifter hele tiden mening.

Derfor bliver Alice ved med at finde på måder, hvorpå hun kan straffe prinsessen, så hun måske kan tvinge hende til at give efter og redde Lasse fra en skæbne på Jernbjerget. Og hendes seneste forsøg har været en sultestrejke.

”Hvad skal vi så lege i dag?” spørger prinsessen, da Alice endelig har spist nok kage til at tilfredsstille hende. Hun lægger hovedet på skrå igen og blinker, så der kommer små klamme smaskelyde fra hendes oversminkede øjenlåg.

Alice giver sig god tid, inden hun svarer. ”Hvis vi skal lege, så skal Lasse have Eberhart,” siger hun til sidst. Eberhart ligger i Gravl og Brods kurv. De har ikke gnasket den i stykker endnu, men det er kun et spørgsmål om tid, inden de får Lasses elskede bamse i stykker.

Prinsessen ryster langsomt på hovedet. ”Nej nej nej, lille dukke. Den er MIN!” Hun hamrer en gaffel så hårdt ned i bordet, at Ivans hus ryster, og flødeskummet på toppen af kagen blævrer. ”Jeg er TRÆT af dine små kommandoer! Det er MIG, der bestemmer her! MIG!” Bæsterne knurrer og stikker snuderne helt hen til Alice og viser deres rækker af sylspidse tænder, der minder om et væltet plankeværk.

”Jeg er allerede gået med til, at han ikke skal laves om til et monster, og det havde jeg ellers glædet mig rigtig meget til.

Den lille mide var ikke til at holde ud. Han gad ingenting, og han græd bare og kaldte på dig hele tiden!” Prinsessen rejser sig og tramper som et forurettet børnehavebarn ned til Alice i den anden ende af spisesalen. Hun griber fat om hende og klemmer så hårdt, at Alice mister al luften.

Prinsessen holder hende op foran sit ansigt. ”Din lille usling!” hvæser hun. ”Jeg vil lege! Jeg vil lege en af de sjove lege, som sådan nogle som jer leger der, hvor I kommer fra!” Så tramper prinsessen endnu en gang gennem spisesalen og hen til midten af bordet. Hun hiver op i sin gigantiske kjole og kravler op på bordet. Så rækker hun hånden op til lysekronen, der består af levende lys. Hun sætter Alice fra sig på kanten. Der er kun akkurat plads til hende, og hun bliver nødt til at klamre sig til det brændende lys for ikke at falde ned og brække halsen.

”Nu kan du hænge der et stykke tid, og når jeg kommer tilbage, så har du fundet på din yndlingsleg, som vi to skal lege, indtil jeg bliver træt af den, og så finder du på en ny og en ny og en ny og en ny!” Prinsessen hiver efter vejret af ophidselse. ”Ellers kommer dumme lille Lasse-basse til Jernbjerget! Er det forstået?!”

Det er ikke til at holde ud at høre prinsessen bruge Lasses navn.

”Ja ...” pipper Alice. En dråbe brandvarm stearin løber ned over hendes ene arm. Hun er lige ved at slippe sit greb, men bider smerten i sig.

”ER DET FORSTÅET?!” råber prinsessen, så alle glasene ryster og klirrer på bordet, og flammen i lyset blafrer over hovedet på Alice.

”JA! Det er forstået ... Bare du ikke sender Lasse til Jernbjerget!”

Der er stille et langt øjeblik. Alice kan ikke se prinsessens ansigt ordentligt, mens hun klamrer sig til sit liv i lysekronen.

”Nej nej, selvfølgelig sender jeg ham ikke afsted til Jernbjerget. Det har jeg jo lovet dig,” synger prinsessen med sin venligste stemme. ”Ikke i dag. Det lover jeg, og her holder vi, hvad vi lover.”

Alice kan høre prinsessen kravle ned på gulvet igen. Hun trisser gennem salen efterfulgt af Gravl og Brod, der ridser kløerne mod gulvet. De kæmpestore døre bliver knirkende åbnet. Der lyder et gevaldigt smæk, og så er Alice efterladt alene.